

Mill. vil der for 300,000 Børn kunne ydes et Tillæg af 250 Kr. for hvert, og lavere vil Beløbet næppe kunne sættes med det nuværende Prisniveau.

Det samlede Antal Børn under 14 Aar, var for Aaret 1919 ca. 330,000. Der vil altsaa sikkert intet Børnetillæg kunne gives til Familier, der kun har et eller to Børn; men Hr. Steincke finder det forøvrigt naturligt, at Forældrene selv bærer Byrden dér, og ud fra en samfundsmæssig Betragtning skal jeg ikke modsige ham, om end der mulig kunde gøres andre Synspunkter gældende, hvad Pladsen imidlertid ikke tillader mig at komme nærmere ind paa.

At udskrive de 75 Mill. Kr., der endda maa betragtes som Minimalbeløbet, i forøget Skat paa det nuværende Skattegrundlag og med Skatternes nuværende Højde, vil ganske sikkert være ugorligt. Regeringen vil ikke vove at foreslaa, Rigsdagen vil ikke vedtage noget saadant. Imidlertid vil det være naturligt her at rette Opmærksomheden paa den Forskydning af Indtægtsforholdene i de ugiftes og enligstillede Favør, som er en Følge af hele den nye Lønningspolitik — om jeg maa bruge det Ord — og som jeg har omtalt ovenfor. Her er unge og bærekraftige Skuldre, hvorpaa det ikke alene er rimeligt, men ogsaa retfærdigt og samfundsmæssigt sundt at lægge en væsentlig Del af Byrden. Den skal imidlertid ikke lægges i Form af en Skat, men i Form af en Forsikringspræmie, som naturligvis maa være tvungen.

Herigennem skal de unge *erhverve sig Ret til*, naar de en Gang selv stifter Familie, at faa det fastsatte Børnetillæg, for saa vidt deres økonomiske Forhold til den Tid berettiger dem dertil. Jeg kan være enig med Hr. Steincke i, at Børnetillæg skal ydes som en *Ret*, men jeg ser ikke, at den *Ret*, han ønsker at give, adskiller sig fra en Almisser eller Understøttelse ved andet end selve Ordet. Naar jeg lægger Vægt paa, at de meget unge helt ned til det 18. Aar, naar deres Indtægt overstiger den fastsatte Minimumsgrænse, skal betale netop denne Forsikringspræmie, er det, fordi jeg ser det som et Middel til en samfundsmæssig Opdragelse, et Middel til at vække og vædligeholde i dem det Samfundssind, som et virkeligt udviklingsdygtigt Samfund ikke kan undvære hos sine Medlemmer, men som de senere Tiders Begivenheder desværre har vist ikke eksisterer i store Dele af vort nuværende Samfund. De unge maa lære at forstaa, at ligesom de i Virkeligheden selv staar paa det foregaaende Slægtsleds Skuldre med Ret og Evne til at udnytte de Erhvervs- og Udviklingsmuligheder, som det har skabt, saaledes er de selv pligtige til at laane Skuldre til den kommende Slægt. Ordet „Samfund“, som vi alle fører i Munden baade i Tide og Utide, er desværre for de aller fleste et tomt Begreb, et Mundsvejr, eller dog kun en Ting, der kan stilles Krav til, men som ikke har noget Krav til os. Her forekommer mig at være en Vej, hvor de unge i Tide kan vækkes til Bevidsthed om, at Samfundet har Krav ogsaa til dem, og at disse Krav skal fyldestgøres til disses Bedste.

Denne Forsikringspræmie, der altsaa skal betales af alle over 18 Aar, der har naaet en vis Indtægt, skal for alle, der er fastlønnede, enten i Tjenestemandsstillinger eller som Arbejdere, udredes som en vis Procent af deres periodiske Indtægt (uge- eller

maanedsvist) og tilbageholdes af deres Arbejdsgiver og indbetales til Statens Forsikringsfond for Børnetillæg. For de selvstændige Erhvervsdrivende skal der beregnes et vist Procenttillæg til deres Skat (Stats- og Kommuneskat) og opkræves sammen med denne.

For alle dem, der senere stifter Familie, kommer det altsaa til at virke som en almindelig Forsikring; for dem, der ikke stifter Familie, bliver det et Bidrag til Samfundets Fornyelse, som de er pligtige at deltage i; og som de ikke bør kunne unddrage sig.

Saaledes som Forholdene har udviklet sig, maa det anses for naturligt at paalægge de unge Hovedparten af denne Byrde. Imidlertid skal den ikke bære til Vejs Ende; naar det er udelukket, at Forsikringen kan blive effektiv, bør den i alt Fald falde bort, senest ved Pensionsalderens Indtræden; af flere Grunde vil vel 50 Aars Alderen være det naturlige Tidspunkt at lade den falde bort paa. Om en Mand eller Kvinde gifter sig, bør ikke gøre nogen Forskel; ved det første Barns Fødsel bortfalder Halvdelen af Forældrenes Præmier, ved det andet Barns Fødsel bortfalder den anden Halvdel, og ved det tredje Barns Fødsel indtræder Retten til Børnetillæg.

Jeg er forberedt paa, at der maaske vil rejse sig nogen Uvilje mod dette tvungne Forsikringsinstitut, — først og fremmest fra de Ægtepar, der i Forvejen er ulykkelige over at være barnløse, og som synes, det vil være haardt, at de skal være med til at bære Byrden uden Mulighed for at faa Del i de Glæder, der dog er de ædlest, vi kender. Der vil utvivlsomt ogsaa rejse sig Uvilje fra dem, der har indrettet sig paa at leve Livet for egen Regning og tage saa mange Behageligheder som muligt. Til dem alle tror jeg at turde sige, at undgaar de denne Udgift i Form af Forsikringspræmie, vil de faa den i Form af Skat; thi Samfundets naturlige Selvopholdelsesdrift kræver, at der paa dette Omraade bliver handlet i Tide.

Til Slutning skal jeg sige, at jeg ikke er forsikringskyndig og ikke i Stand til at udarbejde et forsikrings teknisk, uangribeligt Forslag. Derfor har jeg nøjedes med at fremsætte de Linjer, hvorefter jeg har ment, man maaske kunde finde en god Løsning.

Jeg er klar over, at Forslaget, ligesom de andre, kun byder et Supplement til de Foranstaltninger, der fra det offentlige Side allerede er truffet for at komme den opvoksende Slægt til Hjælp paa de Omraader, hvor Hjemmene ikke længere er i Stand til at løse Opgaven. Udgifterne til Undervisning og Uddannelse. — ja, endogsaa Opdragelse, gaar mere og mere i stedse stigende Grad over til at blive baaret af det offentlige. Tilbage om Hjemmenes Opgaver staar — foruden den etiske Opdragelse, som er forholdsvist uafhængig af Indtægtsforholdene — den rent fysiske Omsorg for Børnenes Vel: Føde, Klæder, Husly osv. — Ogsaa paa dette Omraade ydes der imidlertid allerede nu Støtte af forskellig Art: Skolebespisning, Fodbeklædning, forskellig privat filantropisk Hjælp osv. Hvis man, hvad jeg tror, bedre sikrer og fæstner disse sidste Baand mellem Børn og Hjem ved Ydelse af Forsørgertillæg, som sætter Hjemmene selv i Stand til at løse maaske ogsaa de sidstnævnte Opgaver, er det utvivlsomt paa høje Tid, at man for Alvor tager fat paa at løse denne meget store og meget vanskelige Opgave.

Karen Hessel.